

som overtræder denne Bestemmelse, maa tage Skade for Hjemgjæld, dersom han ved sin ulovlige Fremgangsmaade lider Tab paa Redskab eller paa anden Maade", hvilken Bestemmelse dog kun skulde gjælde for Kystfiskeriet, idet navnlig Afstandsbestemmelsen ikke kunde anses anvendelig paa Fjordene og lignende Smaaavande, men de fornødne Bestemmelser for deres Vedkommende maatte optages i de lokale Regulatoriver. Formanden maatte saa meget mere anse en Fastsættelse af deslige Afstandsregler for nødvendig, som hans Erfaring i det praktiske Liv havde lært ham, at der virkelig paa sine Steder var Trang dertil, for at derved kunde forebygges Uenighed mellem Fiskerne paa Grund af Sammenstød mellem deres Redskaber, og han anførte, at det i sin Tid, da han brugte Sildefiskeri med Drivegarn i Storebælt, var fastslaaet Vedtaget mellem Fiskerne, at Ingen maatte udgive sine Garn, en anden Vaad nærmere, end en Kabellængde eller 120 Favne. Det blev imidlertid af Udvalgets Medlemmer Holst og Villumsen herimod anført, at, medens det vel er en Selvfølge, at en vis Afstand altid bør iagttages af Fiskerne ved Udsættelsen af deres Redskaber, er det en Umulighed at foreskrive en bestemt almindelig Regel herfor. Afstanden maa passeres efter ethvert Steds Lejlighed og den i Øjeblikket tilstedeværende Fiskemængde. Det sker ofte baade ved Stagen og Drefjund (og utvivlsomt ogsaa anden Steds), at der stimer en saadan Fiskemængde sammen, at Garnene kunne udsættes langt nærmere hverandre end i en Afstand af 60 Favne; de kunne sættes næsten Kloss op ad hinanden, og dog alle saa rigelig Fangst. Dersom det i saadant Tilfælde skulde fordres, at Garnene sættes 60 Favne fra hverandre, vilde en stor Del af den Fangst, der kunde gøres, gaa tabt. Det maa derfor overlades til Fiskerne selv at passe Afstanden mellem deres Redskaber, idet man maa stole paa, at de alle ville indse, at det er i deres egen Interesse, at de ikke lægge sig hinanden for nær, da det lettelig vil drage til Følge, at de ingen Fangst gjøre. Paa den anden Side er det dog en Selvfølge, at den, der for at skade en Anden sætter sit Redskab for nær ved en Andens alt udsatte Redskab, maa efter almindelige Stadeserstatningsregler give ham Erstatning for den derved opstaaede Skade. Denne Anskuelse blev tiltraadt af Udvalgets Flertal, hvorefter man enstemmig eredes om, som en almindelig Bestemmelse for alt Havfiskeri, at fastslaa den Regel, at den, der først lovlig har indtaget en Fiskeplads (hvad der maa antages sket, saasnart han har paa-begyndt Udsættelsen af sit Redskab) har ogsaa først Ret for sit Redskab paa denne Plads, forudsat at han har afmærket dette paa den paa vedkommende Sted brugelige Maade. At foreskrive en bestemt Regel for Afmærkningen (en Bøje paa hver Ende af Redskabet eller desl.) antog Udvalgets Flertal af den Grund at være mindre heldigt, at det paa mange Steder er Skik at anbringe endnu flere Bøjer, og det overhovedet syntes rimeligst i dette Punkt at lade almindelig Skik og Brug være det Afgjørende. Ingen er altsaa berettiget til at fortrænge den, der saaledes har først Ret paa Pladsen, og dersom Noget søger at gjøre saadant, vil han paadrage sig Ansvar til Mulkt efter Forlogets § 69 ligesom ogsaa til Erstatning (§ 74).

Naar Noget saaledes paa den i Paragrafens første Stykke foreskrevne Maade har erhvervet Forret for sine Redskaber, saa maa han gjennem denne Ret ogsaa have Udgang til i Tilfælde af Sammenstød med andre Redskaber, hvad enten disse drive paa ham ved Forholdenes uafvendelige Magt (Strøm eller Storm), eller de have været for nær satte, at bjerge sit eget Redskab frelst og uskadt, om han det kan, selv om han derved kommer til at beskadige den Andens; dog kan der selvfølgelig ikke paadrages denne noget Bøde eller Erstatningsansvar, hvis Sammenstødet er foregaaet af tilfældige, ham utilregnelige Aarsager. Overensstemmende hermed er Paragrafens 2de Stykke affattet.

Saafernt bestemte Afstandsregler antages nødvendige paa noget enkelt Sted, maa de optages i de i §§ 17 og 48 omhandlede Vedtagter.

§ 6. Med Hensyn til Forholdet mellem Sejladsen og Fiskeriet og Havgæbetet maa det utvivlsomt opstilles som Hovedregel, at Sejladsen paa Havet bør være fri, og at Fiskeriet ikke maa lægge den Hindringer i Vejen. Dette maa dog ikke forstås saaledes, at der overalt, hvor Havet strækker sig hen, kan fordres at være paa enhver Plet fri Plads for Skibe og Sejlads; thi i saa Fald vilde Fiskeriet jo umuliggjøres eller i hvert Fald være voldgivet enhver Sejlandes Vilkaarlighed. Fiskeriet er selvfølgelig i og for sig en ligesaa berettiget Brug af Havet som Skibsfarten og bør derfor ikke være uden Beskyttelse ligeoverfor denne, om det end i Almindelighed bør vige for den. Det, der af Hensyn til Skibsfarten kan fordres, er, at intet Farvand, hvor der er Grund til og virkelig foregaar Sejlads, belembes med Fiskeriredskaber saaledes, at Skibsfarten derved hindres paa en for Handelens og Samfundets Interesse skadelig Maade. De fleste af de i Dybet udsatte Fiskeriredskaber kunne vel siges paa en Maade at hindre Sejladsen, idet de kunne nøde Skibene til at sejle udenom dem, hvis Beskadigelse skal undgaaes; men denne Hindring kan ikke komme i Betragtning, naar den Afvigelse fra Kursen, Skibet saaledes nødes til, er forenelig med den i Øjeblikket staaende Vind, og hvoften er betydelig eller efter de lokale Forhold i Farvandet uanskelig. Ellers vilde Folgen blive, at intet Fiskeriredskab med Sikkerhed kunde anbringes i Dybet, hvad der utvivlsomt vilde være at gaa Fiskeriet for nær. Sejladsen bør ogsaa tage et vist Hensyn til Fiskeriet, og det tør ikke op-